बभ्रु (*f.* **बभ्रु** *u.* **बभ्रू**) rotbraun (*auch* **बभ्रुक**). *m.* Art Ichneumon (*auch* **बभ्रुक**); *Bein. mehrerer Götter u. Mannsn.*

बभ्रुराजि *f.* Fliege.

बभ्रुरव *m.* Gebrüll (*der Kühe*).

बरासी *f.* Art Kleidungsstück.

बर्कर *m.* Zicklein.

बर्कु *m. Mannsn.*

बर्जह *m.* Euter.

बर्जह्य *n.* Brustwarze.

बर्बर stammelnd; kraus. *m.* die Barbaren (*Nichtarier*), gemeine Menschen.

बर्स *m. n.* Zipfel.

बर्स्व *m.* Zahnhöhlung, Zahnfach.

1. **बर्ह् (वर्ह्)** **बृहति** ausreifsen; *p.p.* **बृढ**. — **आ** losreifsen; *p.p.* **आबृढ**. — **नि** hinwerfen, *Caus.* **निबर्हयति** *dass.* **वि** zerreifsen, zerbrechen.

2. **बर्ह्, बृंहति** (*nur Partic.* **बृंहन्त्**, *w. s.*) *u.* **बृंहति, °ते**, *Caus.* **बृंहयति** kräftigen, stärken. *p.p.* **बृंहित** (—°) vermehrt durch, versehen mit. **उप** = *Simpl.*; *Intens.* **°बर्बृंहि** heftig andrücken. **परि** umschliefsen, befestigen; *p.p.* **परिबृढ** *u.* **परिबृढ** (*s. auch bes.*). *Caus.* kräftigen, stärken. **सम्** zusammenfügen, verbinden. *Caus.* **संबर्हयति** *dass.*, **संबृंहयति** kräftigen, stärken.

3. **बर्ह्, बृंहति** brüllen, schreien.

बर्ह *m. n.* Schwanzfeder, Schwanz, Schweif (*bes. beim Pfau*).

बर्हण entwurzelnd; *n.* das Entwurzeln.

बर्हणा (*Instr. adv.*) dicht, fest, tüchtig.

बर्हणावन्त् nachdrücklich, ernstlich; *n.* **°वत्** *adv.*

बर्हभार *m.* Pfauenschweif.

बर्हापीड *m.* Kranz von Pfauenfedern.

बर्हि *n.* = **बर्हिस्**.

बर्हिण *u.* **बर्हिन्** *m.* Pfau.

बर्हिषद् auf der Opferstreu sitzend; *m.* eine Klasse von Manen.

बर्हिष्ठ (*Superl.*) der kräftigste, stärkste; *n. adv.*

बर्हिष्मन्त् mit der Opferstreu versehen, die O. bereitend; *m.* ein Opferer, ein Frommer.

बर्हिष्य zur Opferstreu gehörig.

बर्हिःष्ठ *u.* **°ष्ठा** auf der Opferstreu stehend.

बर्हिस् *n.* (*m.*) die Opferstreu (*oft personif.*).

1. **बल** *n.* Gewalt, Kraft, Macht, Heeresmacht, Heer, Truppen. **बलेन, बलात्** *u.* **बलतस्** *adv.* mit Gewalt, Kraft, vermöge, infolge von (*Gen. o.* —°).

2. **बल** kräftig, stark; krank. *m.* Krähe; *Götter-, Dämonen- u. Mannsn.* *f.* **आ** *N. einer Göttin; Frauenname.*

बलक्ष, *f.* बलक्षी weifs.

बलचक्र *n.* Herrschaft; Herr.

बलज *m.*, **आ** *f.* Getreidehaufen.

बलद् *m.* Ochs.

बलदा *u.* **°दावन्** Kraft verleihend.

बलदेय *n.* Kraftverleihung.

बलदेव *m. N. des älteren Bruders Kṛshṇa's.*

बलपति *m.* Herr der Kraft *o.* Heerführer.

बलपुर *n.* die Burg Bala's.

बलप्रद Kraft verleihend.

बलभ *m.* Art Insekt.

बलभिद् der Balatöter (*Bein. Indra's*).

बलभृत् kräftig (*eig.* krafttragend).

बलमुख्य *m.* Heerführer.

बलयुक्त *u.* **°युत** kraftbegabt, stark.

बलराम *m.* = **बलदेव**.

बलवत्ता *f.*, **°त्व** *n. Abstr. zum folg.*

बलवन्त् stark, mächtig. *n.* **°वत्** stark, heftig, sehr. *Compar.* **बलवत्तर**, *Superl.* **बलवत्तम**.

बलवृत्रघ्न, °वृत्रनिषूदन *u.* **°वृत्रहन्** *m.* der Bala- und Vṛtratöter (*Bein. Indra's*).

बलसमूह *m.* Heeresmacht.

बलसेना *f.* Heer.

बलहीन kraftlos, schwach. *Abstr.* **°ता** *f.*

बलाक *m.*, **बलाका** *f.* Art Kranich.

बलात्कार *m.* Gewaltsamkeit; **°**— *u. Instr. adv.* gewaltsam, stark.

बलात्कृत vergewaltigt.

बलाधिक an Kraft überlegen.

बलाध्यक्ष Truppenaufseher, Kriegsminister.

1. **बलाबल** *n.* Kraft oder Schwäche; (relative) Wichtigkeit, Gröfse, Höhe.

2. **बलाबल** (bald) stark und (bald) schwach.

बलास *m.* Art Krankheit; **बलासिन्** daran leidend.